

[Elgaard.]

Tvivl om, hvorvidt Nævningeinstitutionen er i Stand til at løse den stillede Opgave tilfredsstillende. Nu har jo Flertallet ved sine Ændringsforslag foreslaaet en Ændring i Nævningernes Virksomhed, hvorefter der vil blive givet Retsformanden lettere Adgang til at komme til Stede i Nævningeværelset, inden der træffes endelig Afgørelse, hvis et bestemt Antal af Nævningerne ønsker det. Men Venstre mener alligevel, at saa længe man ikke har længere Tids Erfaring med Hensyn til Nævningeinstitutionen inden for dansk Retspleje, maa vi afvente Udviklingen endnu i nogle Aar, inden man skrider til Reformen paa dette Omraade, Reformen, som maaske, hvis de gennemførtes allerede nu, ret hurtigt maatte efterfølges af andre Reformen paa samme Omraade. Venstre har derfor stillet en Række Ændringsforslag, som for de tre Hovedspørgsmaals Vedkommende fører Lovforslaget tilbage til den nugældende Lov.

Ordføreren for Udvalget har allerede redegjort for de to ikke uvigtige Omraader, § 29 vedrørende Adgangen til at lukke Dørene og § 1017 vedrørende Pressens Omtale af verserende Retssager, hvor Udvalget er enigt. At Udvalget i Ændringerne til disse to Paragraffer har truffet det rette, er det jo muligt ikke alle mener, men inden de bliver gældende Lov, vil der jo ogsaa blive Anledning for det andet høje Ting til at se paa disse Sager. Venstre tiltræder Ændringsforslag Nr. 3 angaaende Adgangen til at lukke Dørene, Ændringsforslag Nr. 42 angaaende Pressens Omtale af verserende Retssager og endelig Ændringsforslag Nr. 44 angaaende Lovens Ikrafttrædelsestidspunkt. Paa de andre Punkter har Venstre stillet en Række Ændringsforslag, som jeg anbefaler det høje Tings Medlemmer at stemme for.

Pürschel: Jeg vil ved denne Lejlighed gerne udtrykke min Tilfredshed med den Enighed, der inden for et Flertal og paa visse Punkter inden for hele Udvalget er naaet med Hensyn til dette Lovforslag, en Enighed, der paa mange og vigtige Punkter rummer en Imødekommen af Synspunkter, som har været gjort gældende fra konservativ Side Aarene igennem. Denne Enighed har jo ikke paa alle Punkter været lige let at opnaa, og nogle af Børnene — eller af Ændringsforslagene — er, om jeg saa maa sige, taget med Tang og maaske derfor ikke saa elegant formede, som man kunde ønske det, og som det vilde have været muligt for de enkelte Opfattelser at udforme dem. Men

naar Enighed skulde naas, maatte man naturligvis trække det noget, og det har, som sagt, paa nogle Punkter givet sig Udtryk i den lidt tvungne Formulering.

De Ændringsforslag, hvorom der er Enighed, skal jeg ikke udtale mig om, dem har Udvalgets Ordfører gjort Rede for. Jeg skal kun tilføje, at der maaske havde været Anledning til at nævne, at man har begrænset Nævningernes Medvirken i Retssalen saaledes, at den ikke angaar Erstatningsspørgsmaalet, hvorved man faar den samme Regel for Nævningerne og for Domsændene, og at man ogsaa har skabt Ensartethed i Reglerne for Nævninger og for Domsænd derved, at man, for saa vidt selve Strafudmaalingen angaar, har ladet det for den skyldige mildeste Resultat være det gældende i Tilfælde, hvor der er Stemmelighed.

Med Hensyn til den offentlige Votering i Højesteret er jeg nødt til at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af det ærede Medlem Hr. Elgaards Udtalelser. Jeg har tidligere begrundet, hvorfor jeg altid har været en Tilgænger af offentlig Votering i Højesteret, og jeg kan sige, at jeg føler mig fuldt tilfredsstillet ved den Form, som Bestemmelsen nu har faaet, og hvorefter det ikke er selve Voteringen, der foregaar offentligt, men det er Voteringens Resultat, der forelægges for Offentligheden. Det er dette, hvorpaa det kommer an, det er dette, hvori Offentligheden har Interesse. Jeg har ogsaa ofte, naar jeg har talt om Nævningeinstitutionen fra denne Plads, sagt, at der for mig er noget unaturligt i dette at have et hemmeligt og uansvarligt virkende Element i Retsplejen. Det er efter min Mening en Fortidslevning, men den hersker der nu engang stor Kærlighed til i vide Kredse i dette høje Ting, og derfor maa den jo blive bestaaende, indtil ogsaa paa dette Omraade en bedre Erkendelse maatte brede sig. Men naar man har den Opfattelse, maa man ogsaa tage den Konsekvens, hvad jeg for mit Vedkommende har gjort, at være Modstander af Dommernes Anonymitet. Dommerne har efter min Mening ikke i saa Henseende noget større Krav end andre, de maa handle under fuldt Ansvar over for Offentligheden. Og denne Dommernes Anonymitet gælder jo slet ikke for det store Flertal; man kan vel sige, at saadan noget som 90 pCt. af de Domme, der afsiges her i Landet, afsiges af Enkeltdommere, som altsaa fuldt ud maa staa inde for deres egen Doms Rigthighed, og som fuldt ud er udsat for Offentlighedens Kritik. Og vel kan der af og til rejse sig Kritik over en afsagt Dom, men